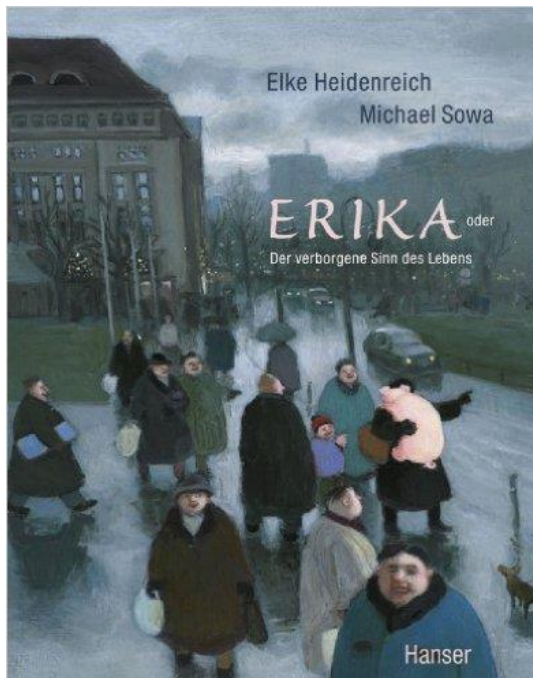

Elke Heidenreich: *Erika*
oder Der verborgene Sinn des Lebens
Carl Hanser Verlag, München Wien 2002

Tschechisch
Erika aneb Skrytý smysl života
von Marta Eich.

Leseprobe:

[...]

Čtyřicetého jsem hned zrána naházela do tašky několik svetrů a džín, brýle, rukávník, pár kousků prádla, něco na mytí, baleríny, několik párů pevných bot, staré černé hedvábné šaty s vybledlým růžičkovým vzorem, pár knížek a cestovní budík, a ještě se vydala do obchodního domu KaDeWe koupit pro Franze alsaskou hořčici. Mají tam oddělení s osmdesáti či sty druhy hořčice, ve skleničkách a tubách a hliněných hrnečkách, ostrou, kyselou a sladkokyselou, krémovou a se zrníčky, světle žlutou až tmavě hnědou, a veškerá perverznost Západu, celá ta nesnesitelná vychloubačnost toho nadutého, zemdleného a prolhaného města Berlína se pro mě soustředí v nepochopitelnosti tohoto oddělení s hořčicí – svět je v plamenech, vypukla

válka, lidé hladoví a vraždí se, miliony jsou na útěku a nemají domov, děti umírají na ulici, a Berlín si vybírá ze sta druhů hořčice, neboť není nic horšího než nevhodná hořčice na svátečně prostřeném stole. Ale i to bych byla ještě zvládla, byla bych vyjela výtahem nahoru a pro Franze, toho cynika, Franze, toho zoufalého intelektuála, Franze, toho posměváčka s hlubokými vráskami podél nosu, pro Franze, se kterým jsem strávila tolik žalostných nocí a prolhaných dní, bych byla koupila hrubozrnnou, tmavě žlutou, sladkopálivou alsaskou hořčici v hliněném hrnečku s korkovým uzávěrem, kdybych v přízemí nezahlédla to prase. Eriku.

Vypadalo jako člověk a já nevím, jak jsem přišla na „Eriku“, ale byla to skutečně moje první myšlenka. To zvíře vypadalo jako osoba, co se jmenuje Erika a vypadá jako prase. Erika byla skoro v životní velikosti, skoro tak velká jako odrostlý čuník. Byla ze světle růžového plyše, měla čtyři pevné, tmavě růžové packy, mohutnou hlavu s lehce pootevřeným prasečím rypákem, měkkýma ušima a skleněnýma pomněnkovýma očima velikosti marky, s nepopsatelným výrazem důvěřivosti, dobromyslnosti, zvědavosti a s jistým druhem klidné mazanosti, která jako by říkala: nač ten rozruch, ber to, jaké to je, podívej se na mě, jsem jen růžové plyšové prase uprostřed KaDeWe, ale vím zcela jistě, že život má smysl, byť jen skrytý.

Bez váhání jsem kreditní kartou zaplatila 678 marek. Cestovní tašku jsem si musela pověsit přes rameno, pro Eriku jsem potřebovala obě ruce. Byla podivuhodně lehká, ale nesmírně tlustá a měkká, a nést se dala jen tak, že jsem si ji přitiskla na břicho. Oběma rukama jsem ji obejmula. Přední tlapy mi položila na rameno a zadní kolem boků. Její hlava se mi modrýma očima dívala přes levé rameno a prodavačka zaprosla: „Ještě jednou pohladit!“ Rukou zajela mezi meruňkově růžové uši, jemně a něžně, a pak zůstala mezi medvídky, žirafkami a kočkami, zatímco my s Erikou jsme opouštěly obchodní dům. Lidé tvořili uličku a nechávali nás projít. Byly to poslední hodiny před zavírací dobou, před Vánoce, a všichni byli uštvaní, vyčerpaní a zmoření z příprav a ze samého strachu ze všech těch rodinných krizí, které pro příští dny visely ve vzduchu. Ale každý, kdo spatřil Eriku, se musel usmívat. Bezdomovec, co stál u vchodu a ohříval se ve vyvětralém vzduchu obchodního domu, natáhl kradmo ruku a zatahal ji za zadní tlapy.

Vyšla jsem na ulici a rozhlédla se po taxíku. „Božítku, taková nádhera, to bude mít děťátko radost!“ rozplývala se jedna stařenka a uctivě položila ruku na Eričinu velkou měkkou hlavu a já jsem si pomyslela, že to dítě, které bude tímhle prasetem obdarováno, se jmenuje Franz a je mu osmatřicet. Taxikář jen kroutil hlavou: „Za co ty lidi dneska utrácíš,“ a ze strany si Eriku nedůvěřivě prohlížel. Vmáčkla jsem ji vedle něj na přední sedadlo. Její vypasené tlapy ležely na přístrojové desce a modrýma očima sledovala berlínský provoz, který nezná logiku ani ohleduplnost, je to boj o prvenství. Seděla jsem se svou cestovní taškou vzadu a cítila, jak mi Eričin široký týl dodává pocit klidu a bezpečí.

Když taxík musel na semaforech nebo v zácpě zastavit, řidiči z okolních aut se na nás šklebili, smáli se, troubili, mávali, posílali nám vzdušné polibky. Děti tiskly ruce a nos na zamlžená okna a věděly, že pro ně jsou vánoční

radovánky passé, jestliže pod stromečkem nenajdou taky takového čuníka. Teď se bavil i taxikář.

„Jen koukejte,“ bručel, „převoz vepřů,“ a vychutnával pozdvižení, které vzbuzoval se svým spolujezdcem. „Co to stojí?“ zeptal se, když jsem zaplatila a vystupovala. „Nevím, dárek k Vánocům,“ zalhala jsem, protože jsem se mu styděla prozradit cenu.

[...]